



Ein av føroysku profilunum í donsku X Factor kappingini – Sveinur Gaard Olsen

MYND: DR

Hevur tú X Factor?

LEITAÐ VERÐUR NÚ EFTIR **NÝGGJUM** LUTTAKARUM
TIL DONSKU **X FACTOR** KAPPINGINA, OG Í **HEYST**
VERÐA FYRSTU **UPPTØKUROYNDIRNAR**



X FACTOR

Eyðun Klakstein
eydun@socialurin.fo

Føroyingar hava av álvara sett dám á donsku X Factor sjónvarpskappingina. Vinnarin Linda Andrews og profilar sum Anna Nygaard og Sveinur Gaard Olsen hava verið millum tey bestu í kappingini. Og nú leitað verður eftir nýggjum luttakarum til X Factor næsta ár, er spurningurin, um føroyskir sangarar aftur hesaferð fara at bjóða seg fram og gera vart við seg.

Danmarks Radio hevur gjørt av, at

sætta umfarið av X Factor verður næsta ár, og enn einaferð verður tað framleiðslufelagið Blu, sum skal standa fyri kappingini.

Nógur vilja við

DR bjóðar nú fólki at tekna seg til kappingina, og gongur tað sum vanligt, so verða tað eini 2.000 fólki í øllum aldri, sum fara at bjóða seg fram.

Í fyrsta umfari skulu fólki tekna seg til umvegis heimasíðuna hjá DR, men longu í heyst verða innleiðandi upptøkuroyndirnar – precasting, sum tað so fint eitur – í Keyptmannahavn og Aarhus.

Kravið fyri at verða við í X Factor er, at tú ert blivin 15 ár áðrenn 1. februar næsta ár, og at tú ert danskur ríkisborgari. Og tú mást ikki hava avtalu við nakað plátufelag ella líknandi um tónleik.

Á heimasíðuni hjá DR verður eisini greitt frá, hvat roknað verður við av luttakarunum – millum annað at teir kropsliga og sálarliga megna at luttaka í eini sjónvarpskapping av hesum slagnum.

KLUMMAN

Eyðna Skaale



At varnast tað, sum er gott...

Eg mátti steðga, tá eg ein dagin kom fram á eina grøv í kirkjugarðinum, sum er við síðuna av har eg búgvi í Keyptmannahavn.

Tað er eitt deiligt, vakurt og friðarligt stað, har eg plagi at spáka. Tað er eisini eitt hugvekjandi stað. Túsundavis av grøvum kunngerá og sláa púra fast, hvussu stutt lívið í veruleikanum er.

Ein dagin, nakað undan páskum, kom eg fram á eina grøv, har ein ungur maður lá. Hann var føddur sama ár og sama mánað, sum eg. Eg mátti steðga eina løtu. Varnaðist, at á grøvini – við síðuna av gravsteininum millum blómur og gravarljós – stóðu tvær øl. Onnur var tóm – hin var óássett.

Eg ímyndi mær, at tað var ein vinmaður tann unga mannin, sum hevði sitið har og drukkið eina øl saman við honum. Kanska teir plagdu at halda p-dagin saman. Kanska hann saknaði vinmannin og ynskti at vera saman við honum eina løtu í tonkunum. Bara at sita har við grøvina, drekka eina øl og hugsa um alt tað, sum var gott, meðan vinmaðurin enn var á lívi.

Ølirnar við grøvina – onnur tóm og hin full – fingi meg at hugsa. Um hvussu vit altíð skunda okkum, og hvussu skjótt tað er, at vit ikki varnast tað góða. Og um vit ikki varnast tað og hugsa um tað – hvussu kunnu vit tá njóta tað?

Bíblían byrjar við, at Gud í seks dagar skapti heimin. Sjeýnda dagin gjørdi hann nakað týðningarmikið. Nakað eins týðningarmikið, sum sjálva skapanina: hann hugdi at tí, hann hevði gjørt. Hann setti ein heilan dag av, ein sjeýndapart av tíðini, og tann sjeýndi dagurin varð einans nýttur til at njóta tað, sum var gott. Hann rættaði ikki, hann angraði ikki, hann hugsaði ikki um sítt næsta projekt. Nei. Hann bara neyt, at tað, sum var, var gott.

Kanska ein heilur dagur av refleksión og njóting er í meira lagi fyri okkum vesturbúgvar, sum altíð hava so nógur um oyrni. Men um vit altíð skunda okkum, hugsa produktivt, effektivt og langt fram í tíðina, og um vit ongantið geva okkum stundir at njóta tað, sum vit gera og uppliva beint nú, hvat er lívið so í grundini vert? Um vit ongantið steðga á, líta aftur á tað, sum vit hava gjørt, og njóta, at tað var gott, er tað so veruliga alt stríðið vert? Geva vit okkum ikki far um alt tað góða, sum lívið hevur at bjóða, hvussu skulu vit so nakrantíð varnast, hvussu gott lívið í veruleikanum er?

Ølirnar á grøvini talaðu greitt um, at onkur hevði upplivað okkurt gott saman við honum, sum var jarðaður. So gott, at tað var vert at fara heilt út á grøvina at minnast. Vónandi góvu teir sær eisini far um, hvussu gott tað var, meðan tað var.

So segði hann...

Fólk hava tað inntrykkið av mær, at eg eri ein øgiliga varin persónur, men veruleikin er tann, at eg eri ein risikotakari. Til dømis dámar mær væl at koyra skjótt á týska motorbananum.

Pál Weihe, formaður í Fólkaheilsuráðnum

